

cesty zpět a moc by mě zajímalo, co za kysu to řeklo. V mučirně to smrdělo zatuchlinou a krví. Přistoupil jsem ke katovi, který se usmál pod červenou maskou. „Tak co s tebou uděláme? Jak se tak na tebe koukám, myslím, že by palečnice na začátek mohly stačit, podržte mu ruce!“ Dva chlápci, katovi poskoci, mě chytli, jeden za ruce a druhý mě držel, abych sebou neškubal. Kat mi nasazoval palečnice a trochu je utáhl. Jeden z poskoků mě pustil, ale ten druhý mě stále držel, abych se nemohl hýbat. „Ptám se tě ještě jednou, přiznáváš, že se scházíš s pekelníky?“ Připadám si jak u debilů: „Nescházím se s pekelníky a nikdy jsem se nescházel.“ Kat opět přitáhl a teď už zakřupalo naposledy. Moje palce byly na kaši, ale on přitáhl ještě víc. To už mi tekly slzy a křičel jsem bolestí. Asi po půl hodině mi palečnice sundal, a jelikož jsem se jejich pomocí nepřiznal, přišla na řadu španělská bota. Je to taková rábota z oceli, která má na vnitřní straně ostré bodce, které za pomoci stahování provazu lámaly kosti a z kůže a svalů udělaly krvavou kaši... (pokračování příště) (S.M.B.)

Vím, co nechci,
ale vím, co chci?!

Není to jen o penězích...

Spousta lidí řekne, že něco nechce, například nechtějí žít v "hnusném" městě. Je tím myšleno město, které má nedostatky, nejsou opravené staré budovy, nejsou zhotovena dětská hřiště a podobně. Ovšem když se jich zeptám, jestli s tím jsou schopni sami něco udělat, odpoví: „Nemám na to peníze!“ Jenže to není o penězích, ale je to o tom, jestli to opravdu chceme. Příklad z praxe. Nelíbí se mi, že už přes rok staví hřiště, tak proč s tím něco neudělám? Vždyť je to zadarmo, k tomu stačí dobrovolná práce a myslet to vážně... Zkrátka není to jen o penězích. (K. C.)

Komentujeme

Orfeus a vystoupení ZUŠ Bystré

Představení hodnotím velice pozitivně. Dostala jsem další vědomosti z oboru divadla. Přesto si však neodpustím pár krátkých poznámek k vystoupení. Myslím si, že výběr lidí do postav hlavních představitelů byl celkem v pořádku, až na pár malých výjimek (převozník – žena; pár tanečníků, kteří se vůbec na tanec nehodí, ale vím, že si musí také zahrát). Celou tu dobu mně vadilo, jak se hlavní hrdina soustředil na text, protože při zpěvu měl pořad zavžené oči. Potom totiž nepromlouvá k divákům, ale vypadá to, jako by si zpíval sám pro sebe - ve sprše. Když jsme u toho zpěvu, myslím si, že pár pasáží znělo falešně a urychleně, dokonce místy i nervózně. Ale jinak byly velice zajímavé texty písní.

Dále hodnotím tanec. Byl velice dlouhý a to myslím doslova. Kdyby se pár částí vynechalo, tak by to pohodově stačilo. Protože, kdo má náladu dívat se na ty stejné scénky, které jdou zrovna v tom daném tanci, stále dokola dvě minuty? Nebo ještě víc?

Světla. To bylo další, co mi vadilo. Celé vystoupení hrát s nepřirozenými světly není moc dobré na oči. Dost lituji tanečníky, kteří byli hned vepředu a sami se koukli přímo do světel. Dobře jsem si všimla, že zpět do zákulisí tančili již září omámeni. Některé scénky pro mě byly úplně zbytečné. Například medúzy. Celou dlouhou scénku provázela umělá barva, i když se mi velice líbí, bolely mě z ní po chvíli oči. Kouř – docela hodně přehnaný. Promítání. To ve mně budilo dojem – představ si to sám diváku! My se s tím nebudeme otravovat na jevišti. Pojednání báje a obraz naší doby byly velice zajímavé, zvláště když do toho poukázali na naše problémy – drogy.

Konec na mě působil strašně neuceleně, protože kdo tu báji zná, tak ví, že hlavní hrdina se svou milou zůstane v říši smrti..., zde se ve střihu na současnost událo jinak.

Ale poděkování všem účinkujícím za příjemný kulturní zážitek.

(R. Z.)

Vítejte v podzimních dnech. Prosluněné dny zářijové a říjnové již sice nestihneme, ale podaří se nám přiblížit úvod školní docházky poznamenané duchem staveniště, rozesmátých dělnických tváří a odpočívajících rukou výše jmenovaných...Zkrátka u úsměvem jde všechno lépe, i když ne vždy rychleji☺ Přejeme úspěšně zvládnutý školní rok s úsměvem na rtech a jazykem na vestě☺

Prostě to napište...

No dobře, ale jak psát, chybí-li téma, nescházejí-li pochybnosti o celkové podobě čehosi, co byste nejraději vnímali jen jako záležitost existující, do které není radno vstupovat...Nezbývá než v sobě zaktivovat veškeré pudy sebezáchovy a sepsat pár slov, protože zkrátka další číslo Zouvákovin vyjít musí. Tak tedy s chutí do toho a půl je hotovo. Ale v tomto případě je značně smíšená a obavu z nejistého výsledku neubírající...

Tedy nezoufejme a začněme myslet konstruktivně. Za prvé – je přečteno pár předchozích čísel školního občasníku, zde se vyjevuje cíl – zaměřit se na témata školou hýbající, dávající studentům možnost sebevyjádření různou formou projevu. Zachytit rozhovorem osoby se školou související přímo či nepřímo. Zajímat se o dění kolem nás.....To by snad jít mohlo. Samozřejmě s přispěním Vás, studentů. Jsou to přece Vaše Zouvákoviny... a slovní vyjadřování se prakticky ke všemu je jednou z Vašich dostatečně výstižných charakteristik studenta, chcete-li – Zouváka (nemyšleno jen zcela negativně)...(dokončení na str. 2)

Letem školním světem

Odborná náplň školy zahájila pro svůj chod vše potřebné a od prvních zářijových chvilí se proto jejich cateringovými službami mohli nechat unášet zaměstnanci podniku Instav Hlinsko, návštěvníci dožínkové slavnosti v Pardubicích či svatebčané v Čisté u Litomyšle. Následovala výměnná pracovní stáž ve Francii, kde si studenti opět rozšířili a upevnili své gastronomické dovednosti a mohou ve zdokonalování pokračovat směle dál. V průběhu listopadu je čeká kurz barmanský a baristický. Za zmínku stojí úspěch na PVA EXPO Praha, zde se konala soutěž baristů a teatenderů. Junior mistr kávy 2015 a DILMACH CZECH TEATENDER CUP. Za baristy přísluší Haně Kösslerové 5. místo, 6. místo získala Martina Vodvárková. V „čajové soutěži“ obsadila Hana stříbrnou pozici. Gratulujeme.

SOŠ a SOU Polička vyrazila na soutěže a také za kulturou... (více na str. 2)

(...dokončení ze str. 1)

I když pestrý slovníček vulgarismů, který není neznámý snad žádnému z příslušníků lidství, zde zcela jistě nezazní, i tak Vám bude dán dostatečný prostor ke komentování blahé či neblahé skutečnosti prostřednictvím přijatelné komunikace, které budete schopni. Vždyť vypsat se či vymalovat z věcí, které nám komplikují život, je celkem bezbolestná varianta zbavení se vnitřního přetlaku – nezdravého stresu. Co Vy na to? Nechcete rozšířit řady Zouvákovin a alespoň občas přispět svým názorem nebo pozvánkou na zajímavou kulturní akci? Zmínit svůj zážitek ze školy, exkurze, netypické besedy, rozhovorem s člověkem – inspirací? Nebo Vám vážně natolik učarovalo dopisování facebooku, obléhání popelníku a nudou zhnusené chování připomínající základkáře druhého stupně...? Nic proti světu každého z Vás, ale po krátkém působení na této škole se setkávám s nešťastnými, znuřenými a až naspuenými obličejí. Ptám se, proč tomu tak je? Jsme vážně v zajetí ducha stěžovatelů a ztěžovatelů? Vážně nás nic nebaví a přesycenost podněty připravuje o radost z prostého žití? Vyved'te mne z případného mylného dojmu, budu Vám za to vděčna. Příspěvky zasílejte na redakční mail zouvakoviny@seznam.cz. (J.B.)

Pro úvodní číslo Zouvákovin školního roku 2015/16 Vaši spolužáci sice vybrali rozhovor inspirovaný zhlédnutím „školního“ a ještě jednou školního muzikálového představení Orfeus a Eurydika, ale rozpravy s hlavními protagonisty se dočkáte až v čísle příštím, jsou časově nedostupitelní. Ale zpět. Proč máme dvakrát použito slovo školního a přitom jednou se mu dostalo uvozovacích znamének? Školní jako školní bez znaménkových příkras vnímáme představením pro různorodé typy škol. Druhé školní má nádech výjimečnosti. Sehráli jej sice žáci školy (ZUŠ Bystré), ale jejich výkony v mnohém připomínaly vyzrálé osobnosti dospěláků – herců profiků. Proto nám dovolte tento drobný významový posun daného pojmenování. Zcela neškolním až „podškolním“ (chápejte nedosahující školní úrovně) lze ale hodnotit divácké osazenstvo výše zmiňovaného muzikálu, jehož projevy byly do slova do uší bijící. S politováním musíme konstatovat, že „kulturní výkvět“ patřil naší škole. Co dodat? Příště ať „zouvácká elita“ raději divadelní nebo i jiné představení vynechá a o omluvenou či neomluvenou hodinu se již nějak postará. Účinkující i diváci (počítána i zouvácká poklidná neelita) jim budou blahořečit možná i nahlas. Otázkou ovšem je, zda se vůbec ještě nějaké příště naskytne...

Do té doby přijměte s povděkem zlomek nástinu hodnocení tohoto představení očima Vašich školních vrstevníků...

(J.B.)

18. 9. Mias Krouna – občerstvení a raut pro 80 osob

20.-21. 9. Dožínky na zámku Pardubice – ukázky a prodej našich výrobků

22. 9. Kutná Hora – celodenní občerstvení pro 50 osob

24. 9. Masokombinát Polička, podniková prodejna na Palackého náměstí – prezentace a příprava hovězího vyzrálého masa

24.-25. 9. Orion Litomyšl – celodenní občerstvení a večerní raut pro 420 osob

Členové redakce: K. Cacková, L. Sovková, R. Zerzánková, J. Boháčová, Stella M. Brown, D.Hakl
E-mail: Zouvakoviny@seznam.cz

Orfeus a Eurydika

Tato báje vznikla ve starověku, ale představení bylo představeno formou novodobou. Líbilo se mi, že tomuto příběhu herci, zpěváci, ale i tanečníci dodali novodobý plášť. Naopak se mi nelíbilo, že toho zmodernizovaného stylu tam bylo na můj vkus až příliš. Ocenila bych jejich herecký výkon i tanec, ale nejvíce jsem byla dojata z jejich zpěvu. Nejsem hudebním odborníkem, pouze mám hudbu ráda. Toto představení jsem sledovala z hlediska diváka, a proto nechci hodnotit pěvecké ani hudební výkony z hlediska jejich kvality, ale pouze z hlediska jejich působení. V sále mě překvapily vizuální efekty, které mne reálněji vtáhly do děje. Pokud bych měla zhodnotit nejen představení, ale i atmosféru, která tímto divadlem prostupovala, nebyla bych příliš nadšená, jelikož nemorální komentáře mladšího pubertálního publika nebyly zcela na místě, a proto jsem se nemohla více vžít do příběhu, který mě i přesto bavil. Dříve jsem divadelní představení neměla příliš ráda, ale teď, když mám více let, jsem zjistila, že tato představení jsou velice příjemná. Člověk na chvíli zapomene na realitu a jen se vžije do příběhu, který se na jevišti odehrává, a vnímá, jaké to v té době bylo nebo mohlo být. Pak zjistí, že to bylo někdy těžší, někdy naopak lehčí, než v dnešní době a hodně věcí si uvědomí. Například já jsem si z tohoto představení odnesla nové informace, dobrou náladu a motto, které zní: „Když něco chceš, musíš si za tím jít.“

(LS)

Popraven

Probudil jsem se v nějaké cele. Smrdí to tady krysami a všude na zemi je voda, ve které sedím s poutama na rukou. Nevím, jak jsem se sem dostal, pamatuji si jen, že jsem se večer vracel z hospody a někdo mě praštil. Je mi pětáctiletý a žívím se obchodováním s látkami. Mám ženu a tři děti, které jsou zdravé a mají se čile k světu. Je zlá doba, všude venku jsou samé šibenice, lidi jsou veřejně popravováni různými způsoby a málokdo z popravených se vyhne právu útrpnému. Po chvíli přemýšlení, kde to vlastně jsem, přišel nějaký týpek, co vypadal jako pobuda a žebrák. „Pojď se mnou a hni se!“ řekl nabroušeným hlasem, jako by mi chtěl urvat hlavu, ale i tak jsem vstal a šel za ním. Vylezl jsem z cely a on mě před sebou postrkoval, jako bych neuměl chodit. Dostrkal mě až do nějaký síně, kde sedělo dalších pár chlápků, o něčem kecali. Nechápal jsem, o co tady jde, a doufal jsem, že to brzy zjistím, ale byl bych radší, kdybych nic nevěděl.

„Tak nám pověz, co jsi dělal v noci z neděle na pondělí?“ Stále jsem nechápal, o co jim jde, ale i tak jsem řekl: „No, co by? Šel jsem domů z obchodu. Ten den byl pro můj obchod úspěšný a musel jsem tam zůstat déle, ale to snad není zločin, ne?“ Chlápci se začali smát, což jsem taky nepochopil. Musel jsem ten den spočítat tržbu, protože byla moc velká. „Myslíš, že my to nevíme, hlupáku? Pachtoval ses tam s pekelnými parchanty!“ zařval na mě jeden. Stál jsem jako prikovaný. Já a bratříčkovat se s Ďáblem? Já, zapřísáhlý křesťan? „To je lež, jsem spořádaný křesťan. Každou neděli chodím do kostela, každý večer se modlím k Bohu!“ Chlápek, který na mě předtím zařval, se jen usklíbil. Byl to odporný úšklebek, který bych srovnal snad jen s obličejem malomocného, jenž ve smrtelné agonii čeká na svůj skon. „Však my tě naučíme zpívat, do mučírny!“ Polil mě studený pot. Teď už není